

måtte da resignere og håbe på, at dette kom til at indeholde så mange sikringer som muligt mod uoverlagte beslutninger.

Flere af landstingets medlemmer — Hauch, Villemoes og Nielsen-Man — troede ikke, at *folkeafstemningsparagraffen* i den foreslåede udformning vilde få synderlig betydning for de almindelige vælgere. Men både disse medlemmer og flere andre, f. eks. Federspiel, Bjerre, Stegger Nielsen og Korsgaard, sluttede sig til den af Stensballe fremsatte tanke om at give et nærmere bestemt mindretal af folketingets medlemmer ret til at *forlange den endelige vedtagelse af et lovforslag udsat til efter et valg*. Elmquist havde også sympati for denne tanke, men troede ikke, det kunne nytte på det indeværende tidspunkt at stille så vidtgående et krav. Derimod kunne han tænke sig, at folketingspartierne ville finde det fornuftigt og hensigtsmæssigt som et supplement til folkeafstemningsordningen at indføje en bestemmelse, hvorefter 40 pct. af folketingets medlemmer efter vedtagelsen af et lovforslag kunne forlange, at lovforslaget skulle til *en fjerde behandling* tidligst om 3 eller 4 måneder, så at befolkningen kunne få lejlighed til at gribe ind og pressen til at skrive om det. Statsministeren havde ikke noget imod, at landstingsudvalget nærmere overvejede spørgsmålet om et udsættende veto for mindretallet, men mente, at der var mest realpolitik i den af Elmquist fremsatte tanke. (Se nærmere ved omtalen af §§ 28 og 41).

Der blev også i landstinget rettet en del kritik mod at lade den særlige afstemning om valgretsaldere foregå samme dag som folkeafstemningen om grundlovsforslaget, og *Oluf Johansen* (RV) udtalte frygt for, at forhøjelsen af medlemstallet i folketinget skulle vise sig at være for lille — der ville blive „færre budbringere“ og således „blive længere fra den lille borger op til den store administration“. Nielsen-Man så i forslaget en tendens til at koncentrere magten i folketinget, en tendens, som Federspiel søgte nærmere at påvise ved en gennemgang af en række af forslagens bestemmelser.

Som foran omtalt gennemførtes der i hvert af tingene kun en halv snes ændringer, og disse var på enkelte undtagelser nær ikke af større betydning. Den af Hans Conrad Koefoed (V) fremsatte tanke: at fastsætte maksimum af *folketingets medlemstal* noget højere i grundloven end netop svarende til det øjeblikkelige behov, så at man havde nogle mandater i reserve til dækning af de krav, som befolkningstilvæksten ville stille, fik tilslutning af det radikale venstre (f. 2676) og mødte ikke modstand fra socialdemokratisk side (f. 2664); men den kunne ikke realiseres, fordi et enkelt parti satte sig derimod. Der var nemlig af de fem samarbejdende partier truffet aftale om, at der ikke kunne foretages principielle